

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. T.

przeciwko A. Sp. z o.o. w W.

o uchylenie się od skutków oświadczenia woli, przywrócenie do pracy,
wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powoda
od wyroku Sądu Rejonowego
z dnia 26 lutego 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie K. T. przeciwko A. sp. z o.o. o uchylenie się od skutków oświadczenia woli, przywrócenie do pracy, wynagrodzenie, wyrokiem z 26 lutego 2008 r. ustalił, że powód 27 marca 2007 r. skutecznie uchylił się od skutków oświadczenia woli złożonego 22 marca 2007 r. pod wpływem błędu; umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Rejonowego pełnomocnik powoda zaskarżył część wyroku - tj. pkt. 2 - umarżający

postępowanie w zakresie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy; opierając skargę na naruszeniu przepisów postępowania tj. art. 321 k.p.c., zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie - a tak się stało w wypadku zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd umorzył postępowanie w sprawie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, chociaż powód nie zrzekał się tego wynagrodzenia;

Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody wskazano wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 lutego 2009 r., oddalający powództwo o zapłatę wynagrodzenia w kwocie 35.728 zł za 2007 r.;

Wskazano, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie nastąpiło drogą apelacji, ponieważ najważniejsza jego część (pkt. 1) jest korzystna dla powoda i czekano na apelację ze strony pozwanej. Ponadto do dnia wydania wyroku przez Sąd Rejonowy powód i jego pełnomocnik nie zdawali sobie sprawy, że zaskarżony zapis będzie podstawą do oddalenia roszczenia o wynagrodzenie.

W sprawie wniesiono o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem, to jest z art. 321 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotowa skarga jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje artykuł 424¹ § 2 k.p.c. który stanowi, że w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w

sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylene orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Skarga została wniesiona od wyroku Sądu pierwszej instancji, od którego nie wniesiono apelacji, tak więc jej dopuszczalność można rozpatrywać jedynie w odniesieniu do art. 424¹ § 2 k.p.c.. Nie tylko jednak nie powołano niniejszego przepisu jako podstawy wniesienia skargi, ale w żaden sposób nie podjęto próby wykazania, jak również nie wynika to z samej skargi, że w niniejszej sprawie doszło do „naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela”.

Z powołanych względów skarga, jako niedopuszczalna w oparciu o art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c., podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.